

SUDJELOVANJE

Ako je kršćanska zajednica koja slavi sačinjena od ljudi u sveukupnosti njihovih konkretnih odnosa i situacija, onda su doista svi pozvani da se svojom zauzetošću uključe i pridonesu liturgijskom slavlju pa i njegovom pjevanju, svatko u svom redu s obzirom na poziv i mogućnosti

Mislav Kovačić

Odnos liturgijske glazbe i mladih trebalo bi tematizirati u odnosu na dva pilastra: jedinstvenost Crkve i milost pozvanosti. No ova dva momenta ne stoje izolirano i neovisno jedan od drugoga, već nalaze svoje ozbiljenje u sudjelovanju. Spoznaja i prihvaćanje, koliko god jasni bili, ne mogu uvesti čovjeka u otajstvo ukoliko u njemu i sam živo ne sudjeluje. Tek u svjetlu osobnog sudjelovanja spoznaja i htijenje dobivaju svoje pravo mjesto, a ujedno se otklanja napast distanciranog kritiziranja. Valja se, međutim, čuvati da sudjelovanje (mladih u liturgiji i njezinom glazbenom izričaju) ne postane parola pod kojom se u stvari krije 'prisilno sudjelovanje' ili pak 'samo nominalno sudjelovanje'.

Etimološko određenje pojma 'sudjelovanje' uvodi nas u bogatstvo sadržaja: u korijenu pojma jest djelo, odnosno djelovanje. Djelovanje ipak ovdje nije mišljeno kao neprestana i isključiva aktivnost: na to nas upućuje prefiks su- i to u dvostrukom smislu. Čovjek u svojoj aktivnosti, u svom djelovanju nije osamljeni pojedinac već stoji u izvjesnom odnosu prema drugima i s drugima te se upravo zato mora govoriti o primatu 'biti', 'biti uz', 'ostati uz' (za razliku od 'djelujući imati') i u bivanju i ostajanju postati više čovjekom, u skladu s našim pozivom – rasti do čovjeka savršena (usp. Ef 4,13). U perspektivi kršćanske zajed-

nice to znači nositi bremena i radosti svoje braće i sestara te podržavati kod drugoga sve ono gdje proplamsava pa i najmanja iskra života. Ujedno, to znači i pomoći drugom (= bližnjem) da ulaže i ugrađuje ono najbolje od sebe: ali ne tako da ja unaprijed znam što je to 'najbolje' što drugi ima dati te ga siliti da ostvari moju perspektivu, već mu pomoći da se razvije u zrelu osobu tako što ću mu ukazati puno povjerenje (a to je i konkretni čin vjere u Duha Božjeg), povjeriti mu konkretne zadatke i sa svoje strane ostati otvoren da i sâm od drugoga primam i njim budem obogaćivan.

Promotrimo kratko sudjelovanje u liturgiji i njezinom glazbenom izričaju u odnosu na milost i jedinstvenost Crkve. Sudjelovanje na liturgijskom sastanku okupljene zajednice jest milost, dar: neshvatljivo je prisilno sudjelovanje mladih koji, u pravilu, sudjeluju tako dugo dok traje izvanjska obveza. Naprotiv, koliko nam je svima poraditi na posvećivanju milosti sudjelovanja, najprije u našoj osobnoj motivaciji, a onda i u posredovanju iskustva!

Odgajati mlade za slobodu, za svijest da smo u milosti slaviti, pjevati i biti zajedno – danas se nameće kao nezaobilazni imperativ. S druge strane, nerijetko susrećemo da je sudjelovanje mladih samo nominalno, pod čime se misli da mladi sudjeluju ukoliko su čisto fizički nazočni i (eventualno)

izvrše neku zadaću unaprijed i neovisno od njih pripremljenu. S ovim je najuže povezano i sudjelovanje u svjetlu jedinstvenosti Crkve. Zajednica koja se okuplja na slavlje predstavljena je u svom totalitetu: bake i djedovi, roditelji, djeca, braća i sestre... Nije slučajno da se kršćanska zajednica označava i kao Božja obitelj. U obitelji su prisutne sve generacije i uključeni odnosi među pojedinim članovima: svatko vrši svoju zadaću u skladu s pozivom i mogućnostima, ali – svi sudjeluju. Ako je kršćanska zajednica koja slavi sačinjena od ljudi u sveukupnosti njihovih konkretnih odnosa i situacija, onda su doista svi pozvani da se svojom zauzetošću uključe i pridonesu liturgijskom slavlju pa i njegovom pjevanju, svatko u svom redu s obzirom na poziv i mogućnosti.

Nitko od toga nije izuzet, mladi pogotovo. Svatko može dati ono njemu specifično i od sebe najbolje. S druge strane, potrebno je svakome to doista i zbiljski omogućiti: zamijetiti gdje život klija i pomoći mu da se razraste; imati povjerenja u Duha Božjeg da je i kroz glazbeni izričaj mladog čovjeka kadar djelovati i obogatiti (starije); a naposljetku to povjerenje i ostvariti u povjeravanju konkretnih zadataka u zajednici, ostavljajući prostora da čovjek dade najbolje od sebe i imajući na umu da se (mladi) čovjek u isto vrijeme daje i prima te razvija svoje čovječstvo ugrađujući ga na službu drugima.